

rep.nr 09/1341

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN VIER JUNI TWEEDUIZEND EN NEGEN.

7e KAMER

not. 580, 2°, Ger. W.

werkloosheidsuitkering

tegenspraak

definitief

In de zaak :

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING,
openbare instelling, met zetel te 1000 Brussel,
Keizerslaan 7,

appellant op hoofdberoep, geïntimeerde op incidenteel
beroep, die ter openbare terechtzitting wordt
vertegenwoordigd door meester P. Quadflieg loco meester
E. De Bock, advocaat te Vilvoorde,

tegen :

C

Eric, wonende te

geïntimeerde op hoofdberoep, appellant op incidenteel
beroep, die ter openbare terechtzitting wordt
vertegenwoordigd door meester N. Sente loco meester H.
Melotte, advocaat te Leuven.

* * *

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel volgend arrest uit :

Het arbeidshof neemt kennis van de volgende procedurestukken :

-het op tegenspraak gewezen vonnis van de twintigste kamer van de arbeidsrechtbank te Brussel, uitgesproken op 19 mei 2008 en ter kennis gebracht van de partijen bij gerechtsbrief van 26 mei 2008 overeenkomstig artikel 792, tweede lid, Ger. W.;

-het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 13 juni 2008;

-de conclusies voor beide partijen;

-de voorgelegde stukken;

De partijen werden gehoord in de mondelinge uiteenzetting van hun middelen en conclusies ter openbare terechtzitting van 9 april 2009, waarna de debatten werden gesloten. Het openbaar ministerie heeft op 17 april 2009 zijn advies ter griffie neergelegd. Partijen konden tot 7 mei 2009 een repliek op dat advies ter griffie neerleggen, waarna de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

* *
*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer C sloot op 21 december 2005 een huurovereenkomst af met betrekking tot een woning gelegen te Oud-Heverlee. Als huurders waren partij in deze overeenkomst de heer C en mevrouw V . Volgens de heer C betrokken beide huurders ieder een afzonderlijke gedeelte van de woning en leefden zij niet samen. Zij betaalden ieder de helft van de huur, terwijl mevrouw V de kosten van de nutsvoorzieningen droeg.

Vanaf 13 september 2006 genoot de heer C werkloosheidsuitkeringen. Bij zijn aanvraag gaf hij aan dat hij alleen woonde zodat hij ook uitkeringen als alleenwonende ontving.

2.

Na onderzoek was de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening van oordeel dat de heer C diende beschouwd te worden als samenwonende in de zin van de werkloosheidsreglementering. Bij beslissing van 5 juli 2007 werd de heer C dan ook uitgesloten van het recht op uitkeringen als alleenwonende van 13

september 2006 tot en met 15 april 2007 (hij behield wel het recht op uitkeringen als samenwonende). De beslissing voorzag verder dat de onverschuldigd betaalde uitkeringen dienden teruggevorderd te worden en legde de heer C een sanctie op van uitsluiting van het recht op uitkeringen gedurende een periode van 4 weken.

3.

Bij verzoekschrift van 8 augustus 2007 heeft de heer C beroep ingesteld tegen deze beslissing bij de arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij vonnis van 19 mei 2008, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 26 mei 2008, heeft de arbeidsrechtbank de vordering afgewezen in zoverre zij betrekking had op het statuut van de heer C en de terugvordering van de ten onrechte ontvangen uitkeringen. De arbeidsrechtbank verklaarde de vordering wel gegrond in zoverre zij de sanctie betrof en oordeelde dat de uitsluiting van het recht op uitkeringen met uitstel diende opgelegd te worden in toepassing van artikel 157 bis § 2 en 3 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de reglementering van de werkloosheid (verder genoemd het werkloosheidsbesluit).

4.

Bij verzoekschrift van 13 juni 2008 heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis.

Bij besluiten heeft de heer C een incidenteel beroep ingesteld.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het werd ingesteld binnen de termijn van één maand na de kennisgeving van het vonnis en is aldus tijdig en ontvankelijk. Het incidenteel beroep is eveneens ontvankelijk.

III. BEOORDELING.

Het incidenteel beroep.

Vermits de bestreden sanctie in ieder geval niet gegrond zou zijn indien het incidenteel beroep van de heer C gegrond is, past het eerst het incidenteel beroep te onderzoeken.

1.

De heer C is van oordeel dat de eerste rechter ten onrechte zijn situatie beschouwd heeft als een situatie van samenwoning. Hij stelt dat hij geenszins samenwoonde met mevrouw V, geen

gemeenschappelijke belangen met haar had en geen gemeenschappelijk huishouden had. Beiden zouden ieder een afzonderlijke gedeelte van de woning betrokken hebben, met een eigen sanitair en leefruimte. De heer C had wel geen keuken maar beschikte op de gang over een eigen ijskast en microgolfoven. De heer C : legt ter ondersteuning van zijn verweer een gedetailleerde beschrijving voor van de woning en een aantal verklaringen van familieleden.

2.

Overeenkomstig artikel 51 van het Ministerieel Besluit van 26 november 1991 houdende de toepassingsregelen van het werkloosheidsbesluit wordt onder samenwonen verstaan " het onder hetzelfde dak samenleven van twee of meer personen die hun huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk en gemeenschappelijk regelen". Samenwonende regelen de huishoudelijke zaken volledig of hoofdzakelijk in onderling akkoord, maar vermengen niet noodzakelijk volledig of gedeeltelijk hun inkomsten (Cass. 24 januari 1983, *Soc.Kron.* 1983, 87).

De alleenwonende werknemer dient, in toepassing van artikel 110 § 4 van het werkloosheidsbesluit, jaarlijks het bewijs te leveren van de samenstelling van zijn gezin. Daaruit dient afgeleid te worden dat hij zijn statuut als alleenwonende dient te bewijzen (Cass. 14 september 1998, *Soc. Kron.* 1999, 62).

3.

De rechter heeft terecht, om de redenen die het hof onderschrijft, geoordeeld dat de heer C niet als alleenwonende kan beschouwd worden.

Uit het onderzoek ingesteld door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, dat onder meer steunt op een verklaring van een politie-inspecteur die de woning bezocht heeft, blijkt dat de woning niet was ingedeeld in twee aparte woongelegenheden doch dat de heer C samenwoonde met mevrouw V , in de zin van de werkloosheidsreglementering. Uit de omstandigheid dat mevrouw V ledig de nutsvoorzieningen betaalde kan verder afgeleid worden dat partijen hun huishoudelijke zaken hoofdzakelijk in onderling akkoord regelden.

De schetsen en foto's neergelegd door de heer C zijn onvoldoende om deze vaststellingen te weerleggen. De omstandigheid dat op gang op de verdieping een ijskast stond, bewijst niet dat deze voor het exclusief gebruik van de heer C bedoeld was. Uit de voorgelegde foto's blijkt niet dat in de keuken op de benedenverdieping een ijskast voorzien was of daar plaats voor was.

De verklaringen die de heer C : voorlegt gaan allen uit van naaste familieleden of direct betrokken personen en kunnen dus niet als voldoende bewijskrachtig aanzien worden.

4.

Het incidenteel beroep dient dan ook als ongegrond afgewezen te worden.

Het hoofdberoep.

1.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening is van oordeel dat de eerste rechter ten onrechte een volledig uitstel heeft toegekend voor de opgelegde sanctie van vier weken, zonder daarvoor een adequate motivering te geven. De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening betwist niet dat de arbeidsgerechten de mogelijkheid hebben om de opgelegde administratieve sancties te beoordelen en desgevallend te verminderen, maar zij kunnen dit niet doen zonder de redenen aan te geven waarom de opgelegde sanctie dient verminderd worden. Zij kunnen, volgens de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, ook geen afbreuk doen aan het beleid van de Rijksdienst en kunnen enkel optreden wanneer uit dit beleid willekeur blijkt.

2.

Wanneer de directeur van het werkloosheidsbureau een werkloze van het genot van de werkloosheidsuitkeringen uitsluit met toepassing van het Werkloosheidsbesluit en de werkloze deze administratieve sanctie betwist, ontstaat er tussen de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening en de werkloze een geschil over het recht op uitkering gedurende de periode dat hij uitgesloten is. De arbeidsrechtbank is bevoegd om over dat geschil uitspraak te doen. Wanneer de arbeidsrechtbank over een dergelijk geschil uitspraak doet, oefent ze een toetsing met volle rechtsmacht uit op de beslissingen van de directeur. Mits het recht van verdediging wordt geëerbiedigd en binnen het kader van het geding, zoals dit door de partijen is bepaald, valt alles wat onder de beoordelingsbevoegdheid van de directeur valt, met inbegrip van de keuze van de administratieve sanctie, onder de controle van de rechter. (Cass.10 mei 2004, *JTT* 2005, 237).

De beoordelingsbevoegdheid van de rechter heeft dus niet, zoals de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening schijnt voor te houden, een marginaal karakter. De arbeidsrechtbank beoordeelt de sanctie met in achtneming van alle elementen die de directeur in zijn beslissing kon betrekken. Uiteraard dient de rechter wel, wanneer hij een sanctie vernietigt of vermindert, de redenen daarvoor aan te geven. Zulks kadert in de gewone motiveringsplicht van de rechter.

3.

Het hof is van oordeel dat de opgelegde sanctie van vier weken effectieve schorsing te zwaar is gelet op de omstandigheden van de zaak. Met name kan niet uitgesloten worden dat de heer C die met mevrouw V geen feitelijk gezin vormde en geen intieme relatie had, in de overtuiging verkeerde dat hij zich kon beroepen op een situatie van alleenwonende werknemer. Verder blijkt uit het administratief dossier niet dat de heer C ooit vroeger een sanctie heeft opgelopen.

Zoals de eerste rechter oordeelt het hof dat de sanctie diende opgelegd worden met uitstel.

Het hoger beroep is dan ook ongegrond.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekende op tegenspraak,

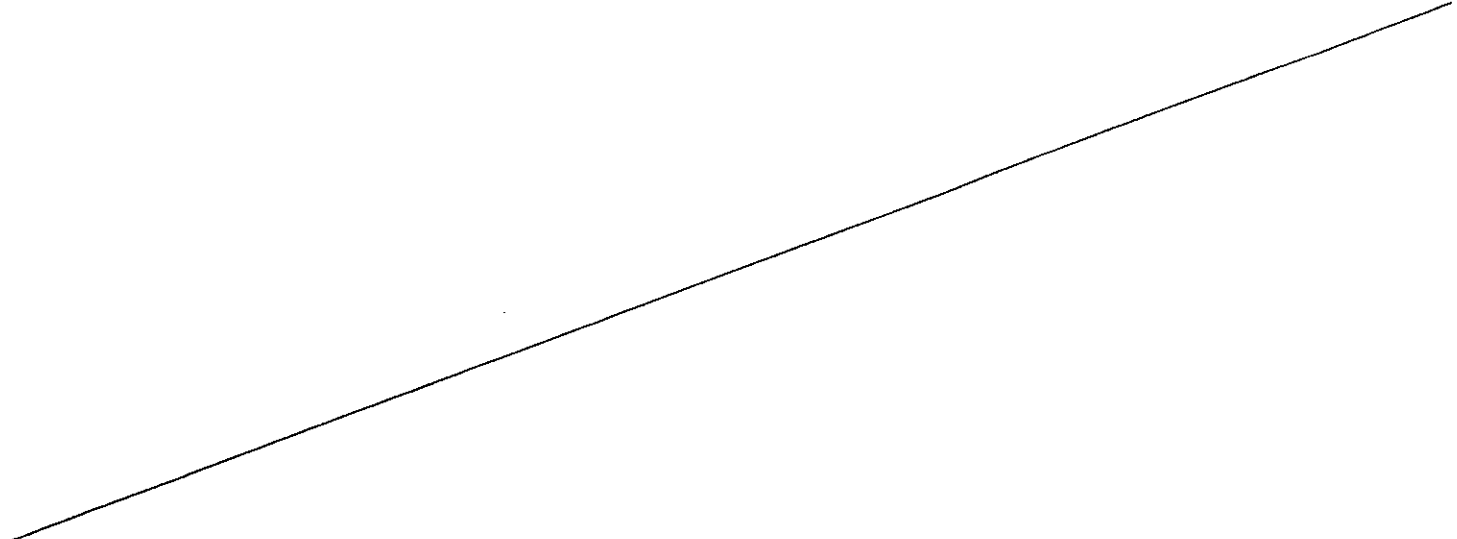
Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van de heer Jean Jacques André, advocaat- generaal,

Verklaart het hoofdberoep ontvankelijk doch ongegrond.

Verklaart het incidenteel beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen.

Veroordeelt de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, overeenkomstig artikel 1017 al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de heer C op 145,78 €.

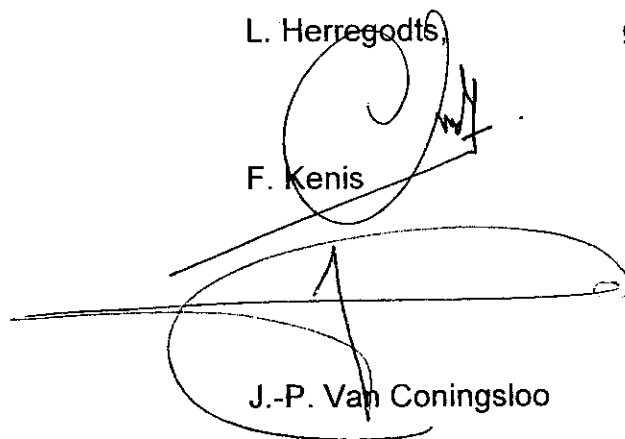
Aldus gewezen door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel en ondertekend door:

F. Kenis, raadsheer, voorzitter;

M. Van Aken, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever;

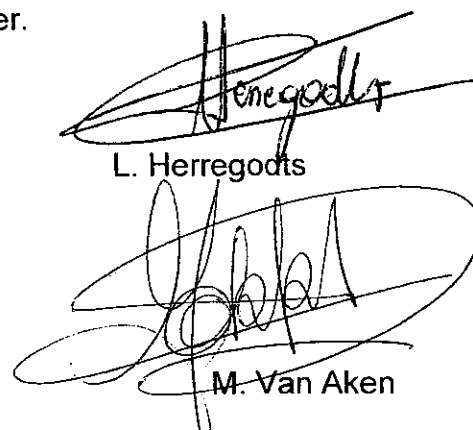
J.-P. Van Coningsloo, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-arbeider;

L. Herregodts, griffier.

F. Kenis

J.-P. Van Coningsloo

L. Herregodts

M. Van Aken

De heer M. Van Aken, raadsheer in sociale zaken, als werkgever, die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.

Overeenkomstig artikel 785 Gerechtelijk Wetboek wordt het arrest ondertekend door F. Kenis, raadsheer, voorzitter en J.-P. Van Coningsloo, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-arbeider.

L. Herregodts

griffier

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van vier juni tweeduizend en negen van de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel door:

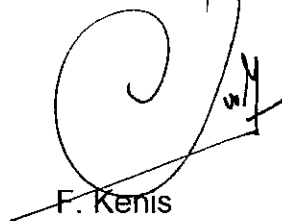
F. Kenis

raadsheer, voorzitter

Bijgestaan door
L. Herregodts,

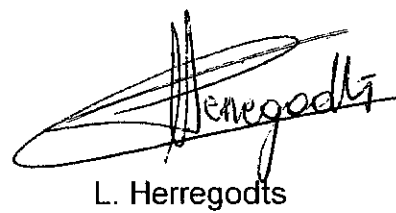
griffier.

AR nr. 51.082

F. Kenis

8e blad.

L. Herregodts